

Књига пророка Данила — сто тридесет први

Откривање пророчке таписерије: повезивање свих тачака од Откривења до садашњих стварности

Jeff Pippenger

2024-03-12

У претходним чланцима утврдили смо да су Милерити препознали да испуњавају причу о десет девојака, другу главу књиге пророка Авакума и дванаесту главу књиге пророка Језекиља, од двадесет првог до двадесет осмог стиха. Стихови у Језекиљу указују на то да ће, када ова три пророчка одломка буду савршено испуњена у последњим данима, „испуњење сваког виђења“ доћи. И сестра Вајт се такође осврће на ову појаву.

„У Откривењу се састају и завршавају све књиге Библије. Овде је допуна књиге пророка Данила. Једно је пророчанство; друго је откривење. Књига која је била запечаћена није Откривење, него онај део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане. Анђео је заповедио: ‘А ти, Данило, затвори ове речи и запечати ову књигу до последњег времена.’ Данило 12:4.“ Дела апостолска, 585.

Прича о десет девојака понавља се до у најситније слово у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, које је отпочело 11. септембра 2001. године и завршава се када се врата затворе пред лудим девојкама при ускоро наступајућем недељном закону. У том историјском раздобљу испуњава се дејство сваког виђења представљеног у речима: „све књиге Библије састају се и завршавају.“

У претходном чланку изградили смо темељ разумевања како бисмо изложили спољашњу линију историје која је представљена у четрдесетом стиху једанаесте главе Књиге пророка Данила, а која представља политичку историју републиканског рога звери из земље. Та историја тече упоредо са верском историјом истински протестантског рога звери из земље. Идентификовали смо неколико пророчких линија које се односе на републикански рог звери из земље и постављамо те линије на пророчку историју која је отпочела у време краја 1989. године.

Пророчки период звери из земље који је започео 1776. године, а завршио се у време краја 1798. године, јесте линија коју намеравамо да употребимо у настојању да заједно доведемо све линије које сада врше свој утицај. Период од 1776. до 1798. године носи обележје Алфе и Омеге, јер почиње и завршава се законодавним чином, што је говор једног народа.

„Говор нације јесте деловање њених законодавних и судских власти.“ Велика борба, 443.

Основно обележје звери из земље јесте њен говор. Устав Сједињених Америчких Држава био је божански документ који је отворио врата верској и политичкој слободи и тиме прогутао „потоп“ прогона који су током векова спроводили краљеви Европе и Католичка

црква.

И змија избаци из својих уста за женом воду као реку, да је бујица однесе. И земља поможе жени, и отвори земља своја уста, и прогута реку коју аждаја избаци из својих уста. Откривење 12:15, 16.

На крају владавине звери из земље као шестог царства библијског пророштва, она ће поново проговорити, али ће тада говорити као аждаја, спроводећи закон о недељи.

И видех другу звер како излази из земље; и имаше два рога као јагње, и говораше као аждаја. Откривење 13:11.

Звер из земље отпочео је као шесто царство 1798. године, када је папству била одузета његова снага.

„А када је папство, лишено своје снаге, било приморано да одустане од прогоњења, Јован је видео нову силу како устаје да одјекне глас аждаје и настави исто оно сурово и богохулно дело. Ова сила, последња која ће ратовати против цркве и Закона Божјег, била је симболизована звери са јагњећим роговима.“ Signs of the Times, November 1, 1899.

Године 1798, када је папство примило своју смртоносну рану, Сједињене Државе су проговориле, и као што је увек случај с Алфом и Омегом, говорење на почетку предсказало је говорење на крају. Закони о странцима и побуни били су проглашени законом 1798. године, предсказујући законе који се спроводе на крају, а који се односе на илегалну имиграцију и медије.

Период који разматрамо, од 1776. до 1798. године, носи печат Алфе и Омеге, јер у почетку препознаје „говорење“ Декларације о независности, које представља праслику Закона о странцима и побуни из 1798. године. У средини тог периода налази се Устав Сједињених Држава. Тај период пружа пророчко представљање владавине звери из земље, јер почиње да говори као јагње, али се период завршава законодавством које представља аждаху. Али, као што је то често случај, почетак и крај нечега стоје у складу са супротностима. Први оријентир тог периода представљен је у последњем оријентир, а средишњи оријентир био је Устав Сједињених Држава, који је ратификовало ТРИНАЕСТ држава. Хебрејска реч „истина“ образована је од првог слова, затим тринаестог слова, а потом последњег слова хебрејског алфабета.

Период који сада разматрамо носи печат Првога и Последњег, који је Истина. Тај период представља раздобље које води ка почетку владавине звери из земље као шестог царства библијског пророштва, и стога представља раздобље које води ка свршетку владавине звери из земље као шестог царства библијског пророштва. Тај период је отпочео у време краја, 1989. године. Период од 1776. до 1798. треба положити на раздобље од 1989. до ускоро долазећег недељног закона, када звер из земље проговара као аждаја, као што је представљено Законима о странцима и побуни.

Вреди да у наше проучавање уврстимо још једну пророчку истину. Та истина је елемент „времена краја“ као симбола који се често превиђа. Лаодикијски адвентизам можда добро зна да је 1798. била „време краја“, али се њихово разумевање углавном ту и завршава, јер немају појма да свака реформна линија тече упоредо са другим реформним линијама. Свака реформна линија почиње са „временом краја“.

Мојсије је био праслика Христа, и Мојсије је ту чињеницу непосредно изјавио, а Петар ју је потврдио у књизи Дела апостолска.

Господ Бог твој подигнуће ти Пророка између тебе, од браће твоје, као што сам ја; Њега слушајте. Поновљени закони 18:15.

Исус је требало да буде „као“ Мојсије.

А сада, браћо, знам да сте то учинили из незнања, као и ваши поглавари. Али Бог је тако испунио оно што је унапред објавио устима свих својих пророка, да ће Христос пострадали. Покајте се, дакле, и обратите се, да се избришу ваши греси, да дођу времена освежења од лица Господњег; и да пошаље Исуса Христа, који вам је унапред проповедан; кога небо треба да прими до времена обновљења свега, о чему је Бог говорио устима свих својих светих пророка од постања света. Јер Мојсије је заиста рекао оцима: Пророка као што сам ја, подигнуће вам Господ Бог ваш између ваше браће; њега слушајте у свему што вам буде говорио. И догодиће се да ће се свака душа која не послуша тога Пророка, истребити из народа. А и сви пророци од Самуила и они који су после њега говорили, такође су најавили ове дане. Дела апостолска 3:17–24.

Време краја у историји Мојсија било је његово рођење, и оно је представљало Христово рођење. При рођењу и Христа и Мојсија дошло је до умножења знања које ће ставити на пробу тај нараштај. Знање о њиховом рођењу навело је и змајевску силу Египта и Рима да покушају да убију оне који су у пророчству били обећани. Пастири на брдима, мудраци са истока, представљају оне који су разумели умножење знања у време краја.

Оно што се обично превиђа јесте да постоје две прекретнице у времену краја. Није се родио само Мојсије, него је три године пре њега рођен његов брат Арон. Шест месеци пре него што се Христос родио, рођен је његов рођак Јован. Година 1798. је најчешће препозната као „време краја“, а 1798. године звер (политички апарат) (блудница) која је јахала кроз мрачни средњи век била је убијена, а годину дана касније умрла је и „жена“ која је јахала ту звер.

Године 1989. била су двојица председника. Реган је владао до инаугурације 1989. године, а затим је Буш Стари започео своју владавину. Завршетак хиљаду двеста шездесет година био је предсказан седамдесетогодишњим вавилонским ропством, а када је генерал Кир, синовац Даријев, погубио Валтазара у ноћи гозбе, Дарије је био стварни цар. Дарије и Кир представљају две ознаке на путу оног времена краја.

Пророчки однос између Мојсија и Арона, Јована и Исуса, Дарија и Кира, папства и папе, те Регана и Буша, све су то извори пророчке светлости када се проучавају исправном методологијом. Оно на шта бисмо овде указали јесте да је Јован, Исусов рођак, био глас у

пустињи, што је било предображено Мојсијевим братом Ароном, који је отишао у пустињу да се сретне с Мојсијем, како би био његов глас.

У тридесетогодишњем раздобљу које је претходило Христовом помазању, и током тридесет година које претходе антихристу, постоји ознака пута која препознаје један „глас“. За Христа то је био глас Јована који вапије у пустињи. Године 533. Јустинијан је донео указ којим је антихрист био одређен као исправитељ јеретика и поглавар цркве. Јустинијанов указ био је „глас“ који је припремио за „указ“ о недељи на Сабору у Орлеану 538. године.

Војска генерала Кира била је глас који је објављивао да је Даријево освајање Вавилона непосредно предстојеће.

„Појава Кирове војске пред зидинама Вавилона била је за Јевреје знак да се њихово избављење из ропства приближава. Више од једног столећа пре Кировог рођења, Надахнуће га је споменуло по имену и дало да буде забележено стварно дело које ће он извршити, зауевши град Вавилон изненада и припремивши пут за ослобођење синова ропства. Кроз Исаију је била изговорена реч:“

„Овако говори Господ помазанику Своме, Киру, кога држим за десницу, да покори народе пред њим; ... да пред њим отвори двокрилна врата, и врата се неће затворити; ја ћу ићи пред тобом и поравнаћу кривудава места; разбићу медена врата и пресећи гвоздене преворнице; и даћу ти благо таме и скривено богатство тајних места, да познаш да сам ја, Господ, који те зовем по имену твојем, Бог Израилев.“ Исаија 45:1–3. Пророци и цареви, 551.

Када се препозна да су два сведока, или два путоказа, оно чиме се утврђује пророчко „време краја“, тада се такође може препознати да један од та два путоказа представља поистовећење, објаву или упозорење о историји која се приближава. Арон, Јован, Кир и Јустинијан представљају путоказ који претходи времену краја. Време краја 1798. године јесте крај раздобља представљеног од 1776. до 1798. године. Путоказ у средини те историје јесте глас који вапије у пустињи за историју која се приближава. Та историја започела је публикацијом која је одбацила диктаторску власт било краља било папе, а завршила се публикацијом која представља карактер диктатора. Публикација у средини представљала је „упозорење“ о историји која долази, а упозорење је било да ће Устав Сједињених Америчких Држава бити оборен на крају те историје.

Та линија историје почела је поново да се понавља 1989. године, и завршава се код недељног закона, када се одбацује упозорење из пустиње дато двеста година раније, 1789. године. Година 1989. била је време свршетка на крају четрдесетог стиха, и она се поклапа са временом свршетка 1798. године. Година 1989. одговара 1776. години, а недељни закон представља 1798. годину. Усред историје у којој се извршава дејство сваког виђења, испуњава се историја која је започела 11. септембра 2001. године и траје до упозорења из 1789. године, и Устав бива оборен. Мора постојати ознака на средини, јер се Бог никада не мења. Та ознака представљала би упозорење за пророчку историју која почиње код недељног закона који ускоро долази.

1989. година означава време краја у четрдесетом стиху, које води ка закону о недељи у четрдесет првом стиху. Опоменска порука која је стигла после времена краја, али пре закона о недељи, била је 11. септембар 2001. године. Она упозорава да ће, на завршетку тог историјског раздобља, треће Тешко, које је дошло 11. септембра 2001. године и одмах било обуздано, поново ударити као неочекивано изненађење, и хиљаде градова биће уништене. Када то разарање дође, Сотона ће отпочети своје чудесно дело, а то дело почиње са законом о недељи који ће ускоро доћи.

„О, кад би Божји народ имао осећај за предстојеће уништење хиљада градова, који су сада готово предати идолопоклонству! Али многи од оних који би требало да објављују истину оптужују и осуђују своју браћу. Када обраћајућа сила Божја дође на умове, настаће одлучна промена. Људи неће имати склоност да критикују и руше. Неће стајати на положају који спречава светлост да сија свету. Њихово критиковање, њихово оптуживање, престаће. Силе непријатеља се прикупљају за бој. Пред нама су жестоки сукоби. Прибијте се једни уз друге, браћо и сестре моје, прибијте се једни уз друге. Повежите се са Христом. ‘Не говорите: Завера, за све што овај народ назива завером; и страха њихова не бојте се нити се плашите. Господа над војскама Њега светите; и нека Он буде страх ваш и нека Он буде трепет ваш. И биће за светињу; али и камен спотицања и стена саблазни обема домовима Израиљевим, замка и мрежа становницима Јерусалима. И многи ће се међу њима спотаћи, и пашће, и разбиће се, и ухватиће се у замку, и биће ухваћени.’

„Свет је позориште. Глумци, његови становници, припремају се да одиграју своју улогу у последњој великој драми. Бог се губи из вида. Међу великим масама човечанства нема јединства, осим када се људи удружују да остваре своје себичне намере. Бог посматра. Његове намере у погледу Његових бунтовних поданика биће испуњене. Свет није предат у руке људи, премда Бог допушта да силе пометње и нереда за једно време владају. Сила одоздо делује да доведе до последњих великих призора у драми, — Сатана долази као Христос и делује са сваком преваром неправде међу онима који се у тајним друштвима међусобно повезују. Они који се препуштају страсти за удруживањем спроводе планове непријатеља. Узрок ће бити праћен последицом.“

„Преступ је готово достигао своју границу. Збрка испуњава свет, и велика страхота ускоро ће доћи на људска бића. Крај је сасвим близу. Ми који познајемо истину треба да се припремамо за оно што ће се ускоро обрушити на свет као силовито изненађење.“
Review and Herald, September 10, 1903.

Упозорење које је било предочено увођењем Устава 1789. године јесте упозорење трећег анђела, које се враћа на други Кадис, када започиње запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. То упозорење јесте упозорење првог гласа из осамнаестог поглавља Откривења, и не само да су у то време пале велике зграде Њујорка, него је и сама суштина Устава била измењена. Устав је био написан и заснован на енглеском праву, чија се основна философија може једноставно одредити овако: „човек је невин док му се не докаже кривица.“ Устав је био написан са намером да одбаци оно што је познато као римско право, чија се основна философија може једноставно одредити овако: „човек је крив док му се не докаже

невиност.“

Upozorenje iz pustinje 1789. godine, predstavljeno Ustavom, predstavlja upozorenje od 11. septembra 2001. godine, i ne samo da su zapaljene zgrade obeležile tu istoriju doslovnim ispunjenjem, nego je i usvajanje Patriot Act-a takođe predstavljalo upozorenje.

Патриотски закон (Patriot Act — Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) представљен је у Конгресу Сједињених Држава убрзо након терористичких напада 11. септембра 2001. године. Предлог закона поднет је Представничком дому 23. октобра 2001. године, а Сенату 24. октобра 2001. године. Председник Џорџ В. Буш потписао га је и тиме прогласио законом 26. октобра 2001. године. Патриотски закон имао је за циљ да унапреди способност владе да истражује и спречава терористичка дела, као и да прошири овлашћења у погледу надзора и спровођења закона, а одбацио је основно и темељно начело енглеског права које утврђује да је човек невин док му се не докаже кривица. Он се и данас користи од стране елите унутар власти како би се заобишли законити правни поступак, приватност и правично суђење.

Наставићемо ово проучавање у нашем следећем чланку.

„Какво је наше стање у овом страшном и свечаном времену? Авај, каква охолост преовладава у цркви, какво лицемерје, каква обмана, каква љубав према одевању, лакомислености и забави, каква жеља за првенством! Сви ови греси помрачили су ум, тако да се вечне ствари нису разазнале. Зар нећемо истраживати Писмо, да бисмо знали где се налазимо у историји овога света? Зар нећемо постати разумни у погледу дела које се у ово време извршује за нас, и положаја који ми као грешници треба да заузмемо док ово дело помирења траје? Ако нам је стало до спасења наших душа, морамо учинити одлучну промену. Морамо тражити Господа с истинским покајањем; морамо, с дубоким скрушењем душе, исповедити своје грехе, да би били избрисани.

„Не смемо више остајати на зачараном тлу. Убрзано се приближавамо завршетку свога времена кушње. Нека свака душа испита: Како стојим пред Богом? Не знамо колико ће ускоро наша имена бити узета на Христове усне, и наши случајеви коначно решени. Какве ли ће, о, какве ће то одлуке бити! Хоћемо ли бити убројани међу праведне, или ћемо бити сврстани међу зле?“

„Нека црква устане и покаје се пред Богом за своја отпадништва. Нека се стражари пробуде и нека труби дају јасан глас. Ово је одређено упозорење које треба да објавимо. Бог заповеда својим слугама: ‘Вичи из свег гласа, не устежи се, подигни глас свој као труба, и објави народу мом преступ њихов, и дому Јаковљевоу грехе њихове.’ Пажња народа мора бити задобијена; ако се то не може учинити, сваки напор је узалудан; па и када би анђео с неба сишао и говорио им, његове речи не би донеле више користи него кад би говорио у хладно ухо смрти. Црква се мора пробудити на деловање. Дух Божји никада не може доћи све док она не припреми пут. Треба да буде усрдног испитивања срца. Треба да буде уједињене, истрајне молитве и вером присвајања Божјих обећања. Треба да буде, не одевања тела у кострет, као у древна времена, него дубоког понижења душе. Немамо ни најмањег разлога за самохвалу и самоуздизање. Треба да се понизимо

под моћном руком Божјом. Он ће се јавити да утеши и благослови оне који га истински траже.“

„Дело је пред нама; хоћемо ли се њиме бавити? Морамо радити брзо, морамо постојано ићи напред. Морамо се припремати за велики дан Господњи. Немамо времена за губљење, немамо времена да се бавимо себичним намерама. Свет треба да буде опоменут. Шта ми, као појединци, чинимо да изнесемо светлост пред друге? Бог је свакоме човеку поверио његов посао; свако има своју улогу коју треба да изврши, и ово дело не можемо занемарити осим на погибли својих душа.

„О, браћо моја, хоћете ли жалостити Светога Духа и учинити да се удаљи? Хоћете ли искључити благословеног Спаситеља, зато што нисте припремљени за Његову присутност? Хоћете ли оставити душе да пропадну без познања истине, зато што сувише волите своју удобност да бисте носили терет који је Исус носио за вас? Пренимо се из сна. ‘Трезните се, бдите; јер супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи кога да прождере.’“ Review and Herald, March 22, 1887.